

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593340224/facsimile.pdf> (tilgået 15. oktober 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

buder Noget, naar den synges, og istemmes kun, naar man vil gjøre dens Tanke til Handling.

Jeg opgiver iøvrigt ikke den Tro, at mange af mine Jevnaldrende og af Ungdommen i Almindelighed, naar man kunde tage hver Enkelt for sig og faae hans Hjertes Trang udfoldet, vilde sees at nære lignende, om end ikke netop de samme Aspirationer som jeg, og at de kun ved at blive en Mængde blive paavirkede af en eiendommelig Atmosfære og føle sig i en Strømning, som de troe maa følges. Jeg erindrer en Scene med en Enkelt og de Mange.

Der var en noget ældre Student ved Navn Andreasen, en lille Fyr med et opvakt og skarpsindigt Ansigt, hvem jeg jevnlig talte med, men aldrig ret kunde omgaaes paa Grund af hans særegne Art Dannelselse, der syntes hentet mere fra Bøger end fra menneskeligt Selskab, eller noiagrigere: han syntes at betragte andre Mennesker som Bøger, han uden videre kunde slaae op i, og gjorde derfor aldeles hensynsløse, nærgaaende Spørgsmaal og Bemærkninger. Han havde en eiendommelig, bitter Skarpsindighed, der vistnok kom af, at han var født poetisk-ærgjerrig, men opdraget i smaa, trykkende Forhold og tidlig havde lært, at han for sit eget Vedkommende maatte begrænse sit Haab og blive prosaisk. Derfor gjorde han ofte ved sine Ytringer et pinligt Indtryk. Fordi Poesien var døende inde i ham, saae han helst Tegn paa dens Død overalt, og han forstod i Samtaler af den Art at have Ret paa saadan Maade, at man hellere vilde holde med Uretten.

Jeg stodte paa ham en Aften ved Bortgangen fra Theatret, hvor der var blevet opført et Stykke, som man enten for Forfatterens eller for dets egen Skyld tog sig meget af i Studenterverdenen. Det omhandlede, saavidt jeg erindrer, en Fiskerdreng, der kom i stor Yndest ved Keiserens Hof og udførte Bedrifter, som man ikke skulde ventet af ham, og fik Keiserens Datter tilægte.

Andreasen og jeg vare enige om at misbillige Stykket netop paa Grund af den Egenskab, der, som det syntes, tiltalte Andre: at Helten var ung og ikke Andet end ung, uden nogensomhelst indre Dygtighed eller noget Tegn paa, at han var en fin Natur, der berettigede ham til at blive saa høilig begunstiget af Skjæbnen.

»Det undrer mig forresten,« sagde Andreasen, »at De er enig med mig. Jeg troede, at De vilde have overseet den Mangel for Handlingens Skyld.«

»Det har jeg dog ikke.«